

Dos minuts

Dinou minuts. Encara queden dinou maleïts minuts fins que arribi el següent metro. “Quina merda!”, penso. Però tenint en compte que són les tres de la matinada, potser és normal. Fa fred, i parar de tremolar es fa impossible per a mi. He sortit de casa amb tanta pressa que amb prou feines he agafat la jaqueta. Tot i que en aquell moment només volia marxar, ara em penedeixo de no portar guants i bufanda. Em poso la caputxa, tot i que aquí dins no fa gens d’aire. La llum de sobre meu no para de fer el tonto. Ara m’encenc, ara m’apago. M’està posant dels nervis. Amb la de pasta que guanyen els pocavergonya de l’Ajuntament, ja m’explicaràs si els faria nosa, posar una bombeta nova! Però no, això els rellisca: clar, si tingués un cotxe oficial a mi també em faria igual, el que passés a la gent del carrer. Respiro fons. Divuit minuts.

Veig com baixen quatre nois per les escales... Com poden fer tant soroll, quatre matats? Està clar que van beguts... És dimecres: com coi s’ho fan, per beure a aquestes alçades de la setmana? Potser tenen al voltant de vint anys... Ara que ho penso, jo demà tinc classe. Se’m gira l’estómac: he d’estar a classe en cinc hores. Ha estat una irresponsabilitat marxar de casa... Però què podia fer, sinó? Cada cop que discutim no ho puc evitar i fujo. Quan és de dia no passa res: agafo el primer metro i vaig a fer un volt per l’Arc del Triomf. Miro un parell de botigues, menjo en algun japonès i abans que demani les postres em truca. “On ets?”, pregunta. De vegades sembla més el meu pare que el meu xicot... Encara em veu com una nena petita. Miro el cartell lluminós: quinze minuts.

Comencen a apropar-se els imbècils de torn. “Què fa una nena com tu sola a aquestes hores?”, pregunta un amb la cara plena de forats i ferro. No puc evitar mirar-lo amb cara de fàstic. “Que et sembla a tu que puc estar fent al túnel del metro, a part d’esperar el metro?”. Vaja, sembla que no li fa gràcia la resposta. Posa cara d’indignat i marxa amb els seus companys. De veritat pretenia lligar al metro, a les tres de la matinada i begut com una cuba? Patètic, va llest si pretén que sigui amable. Tretze minuts. Va, Lledó, que ja falta poc.

Ara que ho penso, on se suposa que hi aniré? He vingut molt decidida a la parada de metro per pura inèrcia. No m’he aturat a pensar: les meves cames m’han portat sense consultar-me. Estava tan centrada en tot allò que voldria haver dit que no he parat atenció a tot el que passava al meu voltant. Per què serà, que quan acabes de discutir, et venen al cap totes aquelles coses que hauria estat bé dir? Però ara, tard. Ben mirat, podria trucar en Joan i anar a casa seva. Segur que ara mateix encara està jugant a la Play. Quin viciat! Com es nota que viu dels diners del papi. També podria baixar a

Glòries i anar al pis de la Maria. Uf! pensant-ho millor, aquesta opció no m'agrada gens: ella podria passar-se la nit intentant convèncer-me que el deixi i surti de festa amb ella. No li agrada gens, que estigui sortint amb algú. Recordo l'últim cop que ens vam veure: "Va, no siguis tonta: una parella no serveix de res, has de venir de festa amb mi, veuràs que bons estan tots!". Si hi vaig ara, de segur que insistirà en què és el pitjor home del món. I no és cert. Em fa ràbia admetre-ho perquè estic enfadada, però dubto que hi hagi un noi millor que ell. Nou minuts.

És estrany veure el metro tan buit. Cada dia he de passar pel caos d'haver d'agafar el mateix mitjà de transport que mitja ciutat de Barcelona. Tot ple de gent, cadascú amb la seva vida, les seves preocupacions i sense pensar, ni per un instant, en la resta d'humanitat que viatja amb ells. Ben mirat, per a tots aquells que viatgen, la resta de gent no són persones. Només són obstacles: la pèl-roja que s'ha assegut abans que tu, la dona lenta que ha creat una cua perquè no sap picar el bitllet, el nen que no para de plorar... En matins avorrits, m'imagino com deu ser, la vida d'aquestes persones. Però, i ara? No hi ha ningú: ni la pèl-roja, ni la dona amb mans de mantega, ni el nen pesat... i la vida dels quatre borratxos no m'interessa gens ni mica. Només estic jo, i si m'he de parar a imaginar la meua vida... ara mateix, no hi hauria un altre adjectiu millor que "buida". Costa reconèixer-ho, però el trobo a faltar. Fa menys de mitja hora que he marxat de casa, i ja em trobo buida. Per què serà, que el trobo a faltar tan ràpid? Va, Lledó, només queden cinc minuts per anar a enlloc. Visca...

M'arriba un missatge. Quina mandra em fa treure les mans de les butxaques, ara que estaven calentes. "On ets?". "On ets"? Ara sí que es preocupa... no puc evitar que una llàgrima em caigui per la galta, envermellida pel fred. Potser he exagerat massa marxant a aquestes hores. Però no ho he pogut evitar. No puc aguantar que em tracti com si no existís durant tot el dia i després vingui com si res. No responc. Guardo el mòbil i torno a ficar les mans a la butxaca. Oh sí, encara està calenta. Tampoc em ve de gust trucar en Joan i anar a casa seva. Faig un sospir i miro al sostre. Un altre cop la maleïda llum. Ara s'encén, ara s'apaga. Ara s'encén, ara s'apaga... I el metro ja hauria d'haver arribat.

Tanco els ulls i respiro profundament. Deixo la ment en blanc. Un, dos, un, dos... De cop, una mà m'agafa de l'espatlla i em treu del meu "no res" mental. Que coi passa? Algú m'aixeca i m'abraça. Encara amb els ulls tancats inspiro profundament. La seva olor és impossible de confondre. Res pot transmetre tanta calma i seguretat. Fa olor de casa dels meus pares al Nadal, i a les vacances d'estiu de quan era petita; del meu menjar favorit i d'aquell cafè que vam visitar un dia de neu perduts per la ciutat. "Ho

sento”, diu amb la veu tremolosa. “Perdona’m...”. I jo pensant que no l’importava... i me’l trobo aquí, venint a buscar-me a les tres de la matinada. Em sento com una nena petita quan s’enfada per qualsevol cosa i no fa res més que ploriquejar. “Va, tornem a casa”, li dic. Em mira, somriu, i m’agafa la mà, tot just en el moment en què arriba el metro. Hauria d’haver arribat fa dos minuts... i a mi mai no m’havia fet tan feliç que no arribés a l’hora.